

דברי הימים

**דבר משה לבני ישראל
בערבות מואב:**

פִּנּוּ וסִעּוּ לָכֵם וּבֹאוּ הֵרָאֵמֶרִי וְאֶל־כָּל
שְׂכֵנֵי וְצִירֵיכֶם כָּהֵר וּבִשְׂפִילָה וּבִגְבוּב וּבְחוּף
הַיָּם אֶרֶץ הַכְּנָעִי וְהַלְבִּנוֹן צֵד הַנֶּהָר הַגָּדֹל
וְנֶהָר פָּרָת רְאֵה נִתְמִי לִפְנֵיכֶם אֶת הָאָרֶץ,
בָּאוּ וְרִשׁוּ אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע ה'
לְאַבְרָהָם.

לעלות אל הפרת!

— קורא יואב באגרתו אל דוד

ירושלים (מאת סופר, דברי הימים)
באיגרת מיוחדת ששיגר המצביא יואב לדוד,
א קורא למלך לעלות אל הפרת ולשים קץ ע-י
ל ממלכת ארם.

גורחו, שנתכתה. בעשרי דמשק
חושיו הארצי ונשלחו באמצעות
בן יהודי, מוסר יואב למלך
מפורס על מלך הקרב. על

בירושלים יש ומחזירים את הוד
שאם ברצונו לקיים את שלטון יש
המלך עז הפרת, שהוא אמנם בגולה
הרצונו של הארץ, עליו לראו: א
לישובה של הארץ ולישובה של
דמשק, שכן העמים הארמיים מה'
פוצים בהמוניהם על פסגם של ההוד
ואם לא התמלא הארץ תושבים מבני
ישראל, לא היה ערך למושבו. של
נציב בדמשק.

תפסיד ירשום של השטחים שוב

יואב בן צרויה

בנה בכורה של צדיק
אחות דוד זכה משינו
ראש צבאות - ישראל
לאחר שכנס את עיר
היבוש. כיבש זה דוד
זר לו את חסדו של של
אשר טר ממנו לאחר
שנרצח אביו בן גי.

ל הרב ועל למדת דמשק. ויאה
תשומת לבו של המלך
ל הדרדור מירושלם שהיה
הסופית מרם בנאח הדרדור
בלי ספק אצל כוח הרש
האריסטו של התרבות ועל
התמנהגות ושל לרדוד אחריו

עקץ למלכות ארם. — כותב יואב —
התורם שאלו יואב וכל מלך ישר
משיח ה' לצאת עמנו, כי נתן
לדוד את הארץ והרעה וכל
שם על הנצחון הגדול. יואב
וילכד את אשר איהו ה'
תתנו ויקראו שם מלכו על
הגדול בך מרת.

ד. מ. ש. ק.
עיר-המים, היין או...התמור?

מה מירוש השם דמסק? יש
אומרים ששם זה נגזר ממשק
אל שם המים הרבים שעליהם
שוכנת עיר זו.
יש אומרים שאמנם מדובר
במשק, אך הכוונה לא למים
אל אדם למין. סתם משק — מין.
יש המשקפים הוא שם המונח מן
השם מלילית.
יש אומרים שאמנם הכוונה
היא "מין", אך לא "משק". שהיא

דמשק בידי צבא ישראל

יואב בן-צרויה שר צבא דוד הנחיל מפלה ניצחת לצבא ארם ליד חילם; - אבדות כבדות נגרמו לאויב ונלקחו רבבות שבויים; - דמשק נכנעה ללא קרב; - צבאנו מתקדם צפונה

בין הגוֹמִלִים. | השלל הרב שנפל בידיו. מכל מקום | איש לעצמו דבר, כי הכל — כאשר
עד כה לא היה טיפס לספור את | נשמר הכל שמירה קפדנית לכל יקח | עקר המלך — קדוש לאוצר ה'.

הקץ למעשי-ההתגרות של רבת-עמון!

אגרת עידוד מהמלך לאבישי בן-צרויה המסתער על העמונים

באגרת מוכיר ודא את כל פרשת היהמים בין שבטי ישראל העומנים הראו כותב על מצות משה אל להם גרות בעמל על הלחץ אשר להם העומנים את רגלי שבטי ישראל שבעבר היריד המזרחי על פרשת המצור אשר צור על יבש גלעד ודרשו לנקר את עיני חושבניה.	בשם מלך ישראל להביע לחנוך מלך ורבה עמון את רובי ההשחתות בצד לרגל מות נחש אביו והוא ידיד לדרו. העומנים כלאו כוכר את השליחים, האשימו אותם בריגול מזא את מנחית וקצתם כרתו את מזמיתם וכך שלחוהם ללכת וקלטם. הנה הגיעה העת - כחצו וד -	מאוב סיר רחצי על אדום נעלי על מלשת ההרנעני. מי יבולגי עיר מצור מי גוני עד אובום. הלא אהא אליהם - בקסע נחמד מזמורו האחרון (ראה ע' ב' בבליק זה) של נעים שמדות ישראל מסתחמת צורתה ודר על המלך לאשכך בין אגרות
--	--	---

רבות עמון מכותרת

ברכת דוד ליואב
עיר דוד. לאחר שנת-

קבלה והודעה הרשמית
על הנצחון המזהיר על
כוחות אבשי בן צוריה וכוחות חנוך בן יבש מלך
עמון.

העמונים הופתחו כי לפי הידיעות שהיו בידיהם עלה כל צבא ישראל שמתה, ואכן יצא כל הצבא בראשות יואב צבונה, אלא שבמתניה שניה שר צבאות ישראל את הכניעת הנחל לים הלהים בשתי חזיתות ונפרדות. אחרי התבוסות ראשונה נסוגו העמונים במהירות רבה לביתרם. רבת עמון, שהוא מבוזרתי היסב תחילה הסתפק באשכי במשינה על דרך המלך כי למעט בעד מלך עמון להביש עונה לארמים — אולם

רבת עמון מודה:

האשמה בריגול טעות

דוד ממכר לו ליוזבד שלא יסרו
לעבולות חמת וצור, כי בעלי ביה
הם ימיתו.

בסוף אנחנו מבקשים דוד ליוזבד
שאתו שיקים יד על הפרת ויכבשו
את רמת צפון, וכיוצא חילל ישראל
לא רק על המנוחה, כי אם גם אל
הנהלה וזהו ויכבד דוד לא ימנעו
מזה ממכור ישראל.

חנן בן נחש פרץ סכסוך
חמור לאחר שהעיר נמ-
צאה פתאום במצור יש-
ראלי. רבים המאשימים
את השרים היועצים של
חנן במסגה מדיני חמור
במעשה ה"מרגלים" היש-
ראלים.

שבתיהם ירדו מהצפת הארמים
בעלי ביהמה של עמון, ויוצב הקדמ
אז מיהם.

המצב החמור על עמון מילל את
הצרת השלשון בעיר. יש מהם אשר
במים לבקש שלום עם ישראל, הול
ספק רב הלא אם דוד יאמר עתה
לשלום, אלא אם כן הנבצ העיר ללא
הנצל. את מעשה הנצלה לא ישיב
דוד ולא יסלח.

שלום לאנשלים **דנים בהקמת**
 בן-דוד נכנס ראשון **נמל באילת**

לשגרי המסק

ירושלים (מאת סופר דבשה-)

השלום לאבשלום בני ז' -

היתה שאלתו השניה של דוד
לאחר שמעו מפי הורן הראשון
את בשורת הנצחון.
שלום לך — אמו הרץ —
ומיטב הרכב הארץ נטל ונבט
ראשו לעצור ומשק.
כדור נהג על לשלוח את

בנין לכל חזיתות המלחמה כדי
שיהיה למודי חרב ולא יחתו
מפני חרב.

במלחמת מלחמים נמל לכוור
לד בוד כלאב, שנועד לזהב
דוח מאביגיל הכרמלית. רק אז
התגורר בו היוצנים לשמור על
בני המלוכה. וזו נאות להש
איר בירושלים רק את הכתר
אמנון, בעוד שאהיה בן חת
ובאשכול בן מכה (שניהם בני
המשפחה, ששפחה) נצחו
לצאת עם צבא ישראל לחת
אבהם מיוחדת אהב דוד את
אכשהו ונחלה בבניה

דמשק כ' באלול (מאת. מתפר דברי הימים)
דמשק נכנעה היום ללא התנגדות ליורב
בן צרויה ראש צבא ישראל, לאחר שמרבית צבא
אורם הוכה שוק על ירך ליד חלם אשר בבשן,
בעבר הירדן המזרחי.
משדה המערכה נמלטו רק מתי מעט פרשים
קלים בראש הדרעק המלכה האדיר של ארם צובא.
אבדות הארמים מסתכמים בשתי רכבות הרוגים,
מצרעים ושבוים. שבע מאות רכב מלחמה האלף
שבע מאות פרשים.

קרב זה הועק הידיוח את ליטב ציור לאחר המסלה שנתל לפני שנה בלוי מיטבא הפעם הובא יחל הפרשים המוכתר מעבר לנהר כראש הצבאות של כל השבטים נאמרים המאזרחים ארם צבא, ארם

מחלקת המחקר והפיתוח : חילום-דמסק-פראת

ה'ושג הסכם עם חמת

**תועי הסכים לחתום בירושלים על
ברית מדינית עם דוד**

הוא הברית עם דוד מלך ישראל, הוסכם כי יורם, בנו של תועי, יבוא ירושלימה ושם תיחתם הברית על הזבח — על כך החליטה היום מועצת מלך-חמת.

[illegible]

נחמם של הארמים, והוא מקור שהגבול יעבור בין שתי הערים.

מאנשים. הנסך האדומי הוד אשר
נצלות להמלט מחרב דוד לפני שלש
שנים. מפסד. בשיווליו על לב
הנה. במבנותיהם המהושות העם
ים אחת. להקים ברת צבאות בין
צבאות. מלש האדום בין בלכות את
המלכות. והחל את המלכות
דודאים.
באני מיה אין חושבים שהענין

קול דגון' מעודד את בני-פלשת המיואשים:

פלשת לא תצא מרצועת עזה

כיבוש-הזה הטיח מבנה רב בעזה; סרגי-פלשת מתכננים הערב לזון במצב

(מאת סופר מיוחד)

הידיעות על נצחון צבא דוד על ארם, הגבירו את האיוש בין תושבי פלשת. הושמעו דעות בעד פינוי הארץ וציאה לחופים רצופים של אפריקה, בהם הוקמו מושבות צידוניות. סרגי פלשת קבעו הערב פגישה דחופה כדי לדון במצב.

בינתיים פירסם היום "קול דגון" דיווח על פגישה מאוחרת יותר, בה נדון על פינוי הארץ וציאה לחופים רצופים של אפריקה, בהם הוקמו מושבות צידוניות. סרגי פלשת קבעו הערב פגישה דחופה כדי לדון במצב.

דוד החליט לבנות בית מקדש

עיר דוד ממקור מוסמך ביותר נודע, כי דוד החליט לגשת להכנות לבנין בית מקדש מפואר לאלהי ישראל. כידוע נועד לכך המשטח סביב לאבן השתיה והוא הגורן של ארונה היבוס, מלכה לשעבר של העיר.

בין המפלגות הצוריות השונות בארץ נמצאים גם אמיני בנייה מוכרים לבנין מקדשים אשר יכינו תוכן גינת יח עם האמנים הנוריים הישן בים עמנו בקביעות ואשר הקימו את עיר דוד.

אחיתופל נתמנה ראש שרות המודיעין

ירושלים (מאת סופר מיוחד) לאחר התחרות תרופה השתתף אחיתופל בארמון דוד בבית יח של אחיתופל על חושי הארכי והיא נתמנה לנעץ הראשי של המלך.

מצבה של צרויה הוחמר

בית לחם. במצבה של צרויה אחוז דוד ואם יואב ואבישי חלה הרעה כלילה האחרון וחוששים לחייה.

חירם נסיר צור חזר ממסע בעולם

ישתתף עם אביו אביבעל בשלטון

צור. חירם הנסיך בן שבע-עשרה חזר לאחר שנתיים ממסע ממושך בצי מסחרי בליווי צבאי לאורך חופים רחוקים של הים הגדול עד לקצה מערב של הים וביקר במרב שבות צוריות חדשות אשר הוקמו שם.

כוכר עלה אביבעל אבי לשלטון בצור יחד עם עליית דוד לשלטון בחבתי. ובשעה שדוד ביצר את שלטון ישראל ביבשה התייב אבי בעל את שלטונה של צור במרחבי ים. לאם לאם נשפט השלטון מיד.

חזק ונתהזק בעד עמנו...

בנאום המצביא ובמזמור-המלך נפתח הקרב

— מאת כתבו בחזית —

"חזק ונתהזק בעד עמנו ובעד עיר אלהינו" זה יעשה הסוכר בעינינו. באלה המלים סיים יואב בן צרויה את נאומו הקצר באונו שיר הגדולים שעת קצרה לפני התחולל הקרב הגדול בחילם.

מקהל המפוררים אשר צורפה לצבא ישראל כדי לרומם את רוח ולחומים שהם מזמור חדש שחבר לפני שבוע ימים בלבד על ידי דוד.

והנה קטעים מתוך מזמור זה:

יְקוֹם אֱלֹהִים יִצְוֵנוּ אֲבוּיָיו וְיִנְסוּ מִשְׁנָאֵיו מִפְּנֵי.

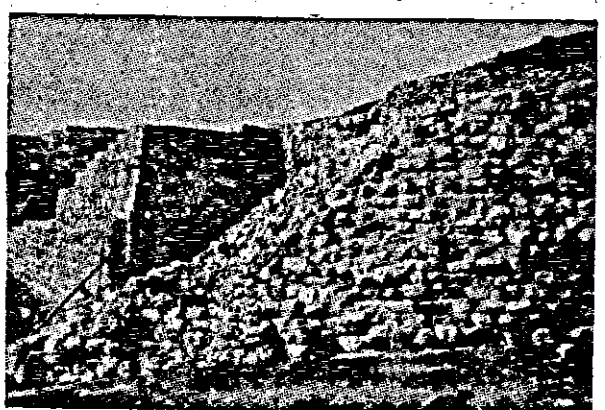
הַרְאֵלֶּהֶם הַרְבֵּשׁוּן הַר בְּגָבוֹתֵי הַרְבֵּשׁוּן לִמְלַחְתָּם הַרְבֵּשׁוּן בְּגָבוֹתֵי הַרְבֵּשׁוּן הָאֵת חֲמַד אֱלֹהִים לִשְׁבָחוֹ אֶף ה' יִשְׁכֹּן לִנְצֹחַ רֶכֶב אֱלֹהִים רַבּוּתָם אֶלֶף שִׁינֵי בְּקוֹדֶשׁ. עֲלִית לַמְרוֹם שְׂבִית שְׂבִי לַקַּחַת מַחְנֵה בָּאֵם וְהָלַט לֵט אֶל מַרְשָׁעוֹת.

עשר שנים לכיבוש ירושלים

יואב כובש העיר נתמנה לראש הצבא

בליווי אביעזר הענתותי מגיבורי ירושלים אשר לא יצא לחזית בגלל הפצעים אשר נפצע בגיא המלח, יצאה המשלחת הצבאית מחמת לסיר בירושלים ועל חומותיה סביב סביב. הגיבור אשר השתתף עם יואב בן צרויה בכיבוש העיר הסביר להם את דבר המצור והכיבוש אשר הוחזר מלאו לו עשר שנים.

ירושלים היא אחד המבצרים הקשים לכיבוש בגלל מצבה הטבעי. משלש עשרים היא מנותקת בגיאיות עמוקות מהעיר, והיא חלולה מאד. רק מצד צפון היא מחוברת לחיבור שטח אל רכס הרבוע אשר לעבר בית אל ושכמו על כן ביצור השאלה: כיצד מבצרים היבוסים את העיר?

באלה היללה כשאניש העיר ישיש ארץ שנתם בכלי להשוער, עברו דוד והצבא החוצה בין גורן ארונה ובין מצודת ציון והתנעו לשער הצפוני-המזרחי על המספר המסומן על השער היה המצודה ביריב הקלים ביותר. גם המצודה ביריב דוד היו מספרים למלאכה זו. צונו גא את השער הכפול בפני חילינו שצונו לו ביריבות רבה בצד זה המצודה התחילה אל המצודה החלול.

כך הלעגו היבוסים על צבא ישראל: עד אם הסיכס המוריס והפסטיים...

היו משענים סולם גבוה שבו היו יורדים לשאוב את המים. מראש המצודה התחול שוב נחנץ צינור עמוק בשלל מעין מנהרה המובילה אל מחתה לחומה העירית. במנהרה נחנצו מדרגות אבן. יואב החליט לעלות בצינור זה ולחזור העירית ובאחד הלילות לאחר שאניש המאכר הבחין בקולות הבוקעים של מעליהם. שהנה ולו נכנסו בצינור.

מפיושת בן יוהנתן — אל שלחן המלך

דוד מקבל בהתרגשות את נכדו של שאול ומחזיר לו את נחלתו

עיר דוד. (מאת סופר מיוחד)

דמעות עמדו בעיני כל אנשי הארמון למראה דוד המלך המחבק בורעותיו את הבן היחיד שנותר בחיים ליוהנתן בן שאול, ודמעות רבות וחמות ירדו על לחי דוד, בראותו את בנו של רעו-כנפשו ונהגה הוא פסח וחלוש.

מפיושת הובא לעיר דוד על ידי ציבא, אחד מנאמני שאול אשר הופקד על ידי אבנו בן גר לשפוד על בנו של יוהנתן. כל השנים הם היו חיי פטר בבית מכור בן עמאל לכפר לרדבר ששל בנות הירדן דרומית לבגרות. אתר מות אבנו ביריב יואב בן צרויה חשש ציבא לחיי הנער. חשש זה התגבר עוד יותר אחר רצח איש מלך ישראל במחנה. נדמה היה שניתן צו להשמיד כל שריד לבית שאול. אולם הנה הביעה לאונו דוד השך מועה כי ציבא ירדע על מקום הרי מצאו של מפיושת. ציבא הובא לארמון המלך. דוד ניסה לשלול בהכחשה נאמנה כי לטובה הוא מתכוון וכי רצה הוא לקיים את השבועה אשר נשבע ליוהנתן רעו. אולם ציבא המשיך להכחיש כאילו הוא ירדע דבר ורק כשדוד רמו שהסתתר בן לבית שאול מעורות חדות ועלולה להביא לשפיכת דמים מיותרת, נכנע.

ארוונה היבוסית מסרב למכור אדמתו

אחיתופל מיעץ לנשלו בכח: דוד מעדיף זרני-שלום אביתר הכהן הגדול ובין ארוונה היבוסית בדבר מכר רת הגורן הנרחבת לדוד הגיע שוב למבוי סתום. מלכה לשעבר של ירושלים אשר שלשים עם שלטון ישראל בעיר אינו מוכן לעזוב את חלקת האדמה אשר סביב לאבן השתיה הקדושה.

הוצעו לו אדמות צרות שבצידה-הצפונית דוד שהוא בעל מבט מדיני — לשוא הוא מבטיח להיות תושב ציבא. הוא יסיים גם ששל האבן יקום מזבח לה' אלהי ישראל אשר הוכיח כי אלהים אדירים הוא ואף הוא עצמו — ארונה מוכן להביא למקום המוכתר להקמת המקדש. יש אמורים שהנביאים בן גורן הם שהצביעו על המקום כמקום הנבחר. על כן לוחץ דוד על ארונה למכור לו את החבלה.

בניה בן יהוידע

בראש הכרתי-פלתי עיר דוד. דוד מינה את הגיבור בניה בן יהוידע כמפקדם של הכרתי ופלי-ת, הוא משמר הראש של המלך.

הכרתי ופלתי הם כידוע חיללים שכינים מבני כרתיים ופלתיים אשר

בניה בן יהוידע

ההסבר אל דוד בימי שבתו בצלג וזה נאמנים לו ודבקם בו בכל דוד מכנה את חיליו אלה בלשון הנה "כרתי ופלתי" במקום (ומלש"ת) כי ערב הצלל לאונו של דוד והאזהרה צלילית ותקדולות.

האטרוסקים עובדי יובים

— יבוסים? —

צור. סחרים שחזרו זה עתה ממסע ארוך במערב סיפרו כי בבר אמ לאחת היבשות — חציאי מער בה לארץ היוונים — נתקלו בעם המכונה עצמו בשם "אטרוסקים". שפיהם היא כל כך דוה שאף סוחרים